

Evvel Zaman İçinde

– Galip Argun · 24 Aralık 2012

Güneş ılık ilkbahar sabahında eprimiş perdelerin gerisinde ışımaktaydı. Taptaze gelincik misali, cama yansıyan koyu kırmızı renklerin raksı, etrafını kitapların mesken tuttuğu büyük masalcı sandalyesinin arkasından seyredilebiliyordu. Mor renkli menekşelerin, uzun dallarının üzerinde kuş misali salınmakta olan sandal çiçeklerinin arasında kaybolan beş-altı yaşlarındaki iki çocuk masalcı sandalyesine karşı oturmuş birilerini beklemekteydi.

"Ne anlatacak?" diye soruyordu kız olan. "Biliyor musun?"

Erkek olan gözlerini sandalyenin yanında durup duran ejderha resmine benzeyen kitabın kapağına odaklanmış, ne sandalyenin gerisindeki renklerin gelip gidişine, ne de kardeşinin dediklerine dikkat ediyordu.

"Hey sana diyorum." Suratı düşmüştü. Altın sarısı saçlarının altında bir çift zümrüt misali parıldamakta olan gözleri kısılmış, küçücük ağzı büzülmüştü. "Hep böyle yapıyorsun. Bir kere de soruma anında cevap ver. Umursamaz."

Erkek olanı usulca başını çevirdiğinde ışığın koltuğun arkasında nasıl halelendiğini, hatta, sevimsiz koltuğu bile nasıl renklendirdiğini şaşkınla takip ediyordu.

"Bilmiyorum." dedi istifini bozmadan. "Nereden bileyim. Bana da söylemedi. Hatta sen ne zaman gördün dedemin anlatacağı şeyi önceden söylediğini?"

Haklıydı. Hiç bir zaman dedesinin anlatacağını önceden öğrenememişlerdi; fakat bu huyuyla tıpkı ninesine benziyordu. Sabırsız. Meraklı. Gel gelelim erkek kardeşirse tüm huyunu dedesinden almıştı: unutkan, dalıp giden, sorumsuz. Kıyamet kopsaydı, ki yakın bir vakitte kopacaktı, gel, deseler, ki önünde sonunda diyeceklerdi, başına oturduğu işi bırakmaz sadece ve sadece ona odaklanırdı. Bir an düşündü kız olan. Sadece o işe mi odaklanırdı? Çağırırsalar, "Siz gidin ben de geleceğim" bile diyebilirdi.

Kapı aralandığında içeriden gelen kek kokusuyla irkildi iki kardeş de. Evi kaplayan tarçın kokusunu ciğerlerine çektiklerinde tüm ruh hallerini eskimiş gömlek misali bir köşeye sıyırdılar.

Kapının ardından görünen yer yer ağarmış saçlarıyla dedeleri biraz sonra derin bir soluk olarak ışıkların raks ettiği koltuğun üzerine oturuverdi.

"Yaşlandık" dedi alelusul. "Geçti gençlik."

Yaşlanmış mıydı? Yoksa o da bir zamanlar dedesinin dediği gibi, "Yaşlandık be" deyip, "On sekizdik on dokuz olduk" düşüncesinde miydi? Bu fikri kendisi bile tam olarak kestirememişti. Uzunca bekledi.

Çocuklar da koltuğun üzerinde soluklanan dedelerine dikkat kesilmiş, ağızdan çıkacak her bir cümleyi itina ile dinlemeye koyulmuşlardı.

"Bir zamanlar" diye başlayacak oldu, beğenmedi sonra. uzun bir süre durdu. Sessizliğin sesini, güneş ışığının çılgınlıklarını dinledi. Devam etmek için niyetlendi. Bu kez yine es verdi.

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Ben ninemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken. Develer tellal, pireler berber iken. Vaktin birinde, zamanın behrinde uzak mı uzak bir şehirde, delişmen bir çocuk varmış. Boyuyla posuyla yetişkin gibi görünse de haliyle hareketiyle delişmen mi delişmen, cıvıl cıvıl bir

insanmış."

Durmuştu. Düşünüyordu yaşlı adam.

"Yine aynı vakitte, şehrin uzak bir beldesinde, saçlarını güneş ışığının yıkadığı, gözlerinin zümrüt misali parıldadığı bir kız yaşarmış. Çocuk ruhluymuş bu kız."

Tek tek gözlerine baktı yaşlı adam torunlarının. Biraz sonraki şaşkınlığın gözlerdeki yansımaları görmek istiyordu.

"Aynı ağacın iki farklı dalıymış bu iki genç. Aynı zamanda, aynı mekanda yaşamışlar yaşamalarına da fark edememişler birbirlerini uzun bir müddet. Ne birinin diğerinden, ne diğerinin ötekenden haberi olmuş. Yaşamış gitmişler uzunca bir müddet.

"Zaman gelmiş çatmış uzak diyarların iki gencine. Hem zaman bu zaman ya Facebook'ta konuşur olmuşlar. Uzak diyarların prensi, gencin bulunduğu diyarın karpuzunun methini duymuş. Canı çekmiş. Ulaklar salmış. Haberler göndermiş. Böylece fark etmiş iki genç aynı ağaçtaki yerini."

"Masalda..." diye mızızlanmış kız olan. "Facebook'un ne işi var dede?"

Anneanesi işte diye düşündü yaşlı adam. Ancak bu kadar çeker.

"E kızım biz eski zamanlarda yaşamadık" derken açık ettiğini fark etti, "Yani masal eski zamanda değil. İnternet varmış demek ki."

Erkek olan mutmain olmamıştı. Beklediği ejderhalı, yenilmez kahramanların olduğu bir masaldı belli ki. Susmak için zorladı kendini, ama imkansızdı. Dedesi mizaçlıydı ya, susamazdı istese de.

"Peki sonunda" dedi, "Kız öldü, oğlanı da ejderhalar mı kaçırdı dede?"

Yaşlı adamın gözlerini buruk bir tebessüm aldı.

"Hayır" dedi ve ekledi. "Sonu yok daha. Ama gel gelelim, erkek olan torunlarının yanı başında masal anlatmakta, kız olansa kek pişirmekte oldukça maharetli."

Uzun zamandır yazmıyordum fırsat bulup. Elime kalemi almışken ilginç bir şeyi yazmak istedim. Değerli yorumlarınızı bekliyorum. Sevgi ve muhabbetle... :)